

školu a chtěl by pokračovat na vyšším stupni. Je mu tady, má zde přátele, budoucnost a rodiče, za které považuje pana Kvasničku a paní Kubištovou, tj. všechno, co neměl v minulém životě.

Vzhledem ke skutečnosti, že výše jmenovaný nedisponuje v současnosti žádným platným dokladem totožnosti, bylo jako dostačující ke zjištění jeho totožnosti a státní příslušnosti přijato jeho čestné prohlášení ze dne 27. července 2005.

Pohovor ze dne 4. srpna 2005 byl veden na žádost jmenovaného v jazyce českém. V jeho průběhu žadatel nejprve potvrdil správnost údajů z jeho žádosti o udělení azylu ze dne 27. 7. 2005 a dále sdělil, že dříve používal jiné jméno, a sice Sergej Bodrov. K důvodům této skutečnosti uvedl, že neví, jestli je Sergej Bodrov, a toto jméno jej tak psychicky deptá. Nechce dle svého vyjádření používat jméno, o kterém neví, zda je jeho, protože mu lhali. Jméno Kvasnička pak začal používat, protože zde studuje školu a chce být Čechem, nikoliv Rusem. Na dotaz ohledně své státní příslušnosti poté uvedl, že tuto nezná. Po upozornění, že v předchozím řízení se hlásil ke státní příslušnosti Běloruské republiky, žadatel sdělil, že to je pravda, protože mu to v Bělorusku říkali. Neví ale, jestli to vlastně bylo Bělorusko či nikoliv, bylo to ale podle něj dětské vězení. Ke svému sdělení z přílohy žádosti o udělení azylu, že ve své zdravotní dokumentaci našel jako místo svého narození Olomouc, žadatel uvedl, že na policii „Olomouc“ uvedl, ale mysleli si, že si z nich dělá srandu a nic nezapsali. Ohledně důvodů své žádosti o udělení azylu dále žadatel sdělil, že chce být Čechem, dodělat školu a vést normální život. Doplnil, že od jeho předchozí žádosti o azyl se jeho příběh nijak nezměnil. Konkrétně poté hovořil o tom, že (během svého života) nevěděl, kde je. Za celých sedmáct a půl roku nebyl nikde ve městě, protože neměl povolení. Používal údaje, které mu řekli, ale které se ukázaly jako lživé. Dodal, že když poprvé žádal o azyl, chtěl toho říci strašně moc, ale dali mu nějaké otázky a nic víc. Dále uvedl, že jeho ředitel jej trýznil a domluvil, aby ho ostatní kluci zbili. Ke svému životu v domově dále sdělil, že když někdo dovršil 18 let, tak odešel a nikdo již o něm neslyšel. Žádné dopisy, žádné telefonáty. Jeho samého pak, když tam byl a začal dospívat, začalo trápit, jaký je jeho život. Nyní si uvědomuje, že to nebyl normální dětský domov. Nikdy tam nepřišla žádná návštěva zvenku, ti, co odešli, je nikdy nepřišli navštívit. Teď dle svého vyjádření ví, že to bylo vězení, kde člověk nemá na nic povolení, nedávají mu jídlo, mlátí ho... Na dotaz, zda po svém útěku věděl, v jaké je zemi, žadatel odpověděl, že nic nezjišťoval a prostě chtěl jenom utéct, nejprve do Ruska. Do ČR, Olomouce, přijel podle něj dne 2. 3. 2004 poté, co na benzínové pumpě v Bělorusku odřízl plachtu a asi dva dny cestoval. Podle něj ani řidič nevěděl, že se tam schovává, protože celou dobu spal. Ke svému dřívějšímu sdělení, že pan Kvasnička a paní Kubištová jsou jeho skuteční rodiče, žadatel sdělil, že má jen takový pocit, ale jinak to dokázat nemůže. Na upozornění, že v tom případě by jako dítě českých státních občanů, tj. český státní občan, neměl právo žádat o azyl na území ČR, žadatel uvedl, že pro to není žádný důkaz a je to jen jeho pocit. Potvrdil, že byly v této souvislosti dělány (genetické) testy, ale tuto skutečnost neprokázali. Na dotaz poté doplnil, že v současné době stále probíhá řízení o uznání jeho českého státního občanství, neboť se odvolal proti rozhodnutí matričního úřadu v Olomouci. Napadené rozhodnutí v kopii doložil do spisového materiálu ke své žádosti o udělení azylu. Závěrem žadatel doplnil, že byl vychováván hrozně, nebyla tam žádná tolerance a například když tam jde člověk na záchod, bojí se, aby mu nebodli nůž do zad. Mezi klukama a holkama se podle něj říkalo, že po osmnácti půjdou na vojnu a když budou úplně zdraví, tak půjdou válčit. Ředitel jim zase říkal, že po dovršení osmnácti budou moci studovat a seženou jim ubytování. Když ale řediteli poté říkal, že chce studovat, řekl mu ředitel, že mu musí něco udělat. Byl „úchylný“. Potom jej zmlátili. Dle žadatele tam ale žádný člověk po osmnácti normální život nemá. Konečně žadatel doplnil, že vůbec nevěděl, na základě čeho byl v domově umístěn.

V doplňujícím pohovoru ze dne 22. prosince 2006, vedeném na žádost jmenovaného opět v jazyce českém, jmenovaný nejprve potvrdil své přání, aby i tomuto pohovoru byl přítomen jeho zmocněnec a poté na základě konkrétních dotazů velmi detailně popsal „dětský domov“, ve kterém strávil dle svých slov většinu svého života. Konkrétně hovořil o tom, že zmiňovaný dětský domov se skládal ze dvou třípatrových budov, spojených chodbou, byl umístěn ve veliké zahradě se vzrostlými stromy, byly to lípy a ještě nějaké menší stromky, jejich název nezná. V jedné budově byly umístěny starší děti a v té druhé mladší, škola byla v budově starších dětí. Neví přesně, kolik tam bylo tříd, ale